

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJŠKA 16 DIN, NEDIJŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 10. DECEMBRA 1937.

Štev. 13.

MARIJA v svetopisemskih predpodobah

Ni še naredil neba, ne dal stanovitne postave zemlji, ko je že bila z njim **Modrost**.

Ni še naredil breznov ne gorâ z njihovo silno težo; okrog morja še ni postavil mej, a podoba Marije se je v svoji lepoti smehljala v Njegovih mislih, prvorojenka vseh stvari.

Modrost je dala nebu in vodam, a sedež **Modrosti** je Marija; in vsi tisti, ki Marijo ljubijo, bodo imeli življenje brez konca.

V vrtu veselja se vzdiga skrivnostno drevo življenja, čigar sad premaga smrt: toda bolj dragocen sad nam je dala Marija in kdor od njega je, bo imel večno življenje.

Moj Bog! ljudje so svoja pota opustošili, in Najvišji užaljen pošlje vodé, toda svet mož gradi ladjo in človeški rod se prenovi.

Padec prvih staršev nas je oropal nebes, toda **Devica** je prinesla tistega, katerega nebo ne more obseči.

Tam v višavah na modrem nebu se prikaže sedmerobarvna mavrica, znamenje usmiljenja in dobrote; v tej **mavrici** občudujemo Marijo, usmiljeno mater, pri kateri vsakdo najde pomoč.

Jakob beži pred razjarjenim bratom in v dolini Mambre vidi v sanjah čudovito lestvico, po kateri stopajo iz nebes prebivalci.

A prava lestev v nebesa je Marija Devica; po njej se vzdiguje k Bogu moja molitev, po njej iz nebes prihaja usmiljenje.

Na gori veliko prikazen opazi človek, rešen iz vode, toda oni **g r m**, ki gori in ne izgori, mi pravi, da je v splošnem požaru greha ostala nedotakljiva: Marija je brez madeža spočeta.

Ne pozabim te, o Balaam, nezvesti prerok! Toda zvezda, napovedana od tebe, mi naznanja Marijo, morsko zvezdo!

Za tebe, o Marija, brezmadežna Devica, so vse najlepše prisposode svetih knjig, za tebe vse njih najslajše besede.

Plemenito priznanje zmote

Vatikansko glasilo »Osservatore Romano« je dne 26. novembra t. l. priobčilo članek, v katerem navaja izjavo francoske katoliške revije »La Vie Intellectuelle«. Ker se je zadeva te revije obravnavala tudi v našem listu, prinašamo članek v prevodu:

»Z veseljem beležimo, da je revija »La Vie Intellectuelle« na čelu svoje novembrske številke v celoti priobčila članek, ki ga je napisal P. Mariano Cordovani, Magister Sacri Palatii, in ki ga je objavil naš list dne 14. novembra. Pred članek je uvrstila sledečo plemenito izjavo:

»V Cerkvi se je dvignil pooblaščen glas, in to

nam zadostuje, da se mu odzovemo z vso lojalnostjo. Ta glas nas opozarja, da smo se zmotili, ko smo objavili znana dva članka. In mi klonemo, obenem pa še bolj goreče hočemo biti ponižni služabniki tiste Cerkve, ki jo mi ljubimo.

Revija »La Vie Intellectuelle« objavlja nato nov članek »Christianusa« pod naslovom »Sveta Cerkve« (v nasprotju s prejšnjim člankom, ki je imel naslov: »Cerkve — telo greha«; op. ur.). V tem članku stoji odlična izjava: »Mnogi izmed naših bralcev so nam sporočili, da so doživeli mučno presenečenje, ko so brali znana dva članka v septembrski številki. Naj nam oprostite! Naslednje strani bodo dokazale, da je »La Vie Intellectuelle« še vredna njih zaupanja in spoštovanja in da je ona v

resnici podedovala tisto sinovsko spoštovanje do svete Cerkve božje, kakor so ga imeli naši očetje.«

Tako je katoliška revija na plemenit način priznala svojo zмотo ter izrazila trdno voljo, da bo v bodoče ostala zvesta zaupanja svojih katoliških bralcev in svoje Cerkve.

Tudi eden izmed piscev je svoje pisanje obžaloval. Le Henri Guillemin, pisec članka »Po naši krivdi«, še svoje zмотe ni popravil.

Toda uredništvo je priznalo, da se je zmotilo, ko je njegov članek priobčilo, in s tem priznanjem vrnilo listu ugled, ki mu gre kot katoliški kulturni reviji.

Nehote se nam pri tem vsiljuje misel, ali ni to najlepši način, kako naj se tudi pri nas uredi nekatere zadeve, ki tako sličijo zadevi okrog lista »La Vie Intellectuelle«?

NAŠA POT XIV.:

„TEMELJI ORGANIZACIJ“

NOTRANJE ŽIVLJENJE ORGANIZACIJ

Tretji del govori o notranjem življenju organizacij. Ker gre pri društvu za usmeritev skupnih sil članov proti skupnemu cilju, je vsakemu društvu potrebna oblast, avtoriteta, ki skupne sile naravnava proti skupnemu cilju.

SANKCIJE POTREBNE

Društvo zato brez avtoritete ne more obstajati. Vodstvo je torej potrebno, proti nepokornim članom pa se smejo uporabljati kazenske sankcije.

Člane veže dolžnost pokorščine, ki pa ni nekaj za člane ponižujočega. Pokoravajoč se v društvih se član šola in pripravlja za življenje v družbi, ker »ne živimo v času nomadskih pohodov, ko je veljal le argument srove sile, marveč v kulturnem stoletju, ko nisem nikjer sam, ampak se mi je treba neprestano omejevati, ko ne odloča samovolja, ko je vse organizirano in se moramo naučiti, biti znosni sebi in drugim. Pokoravanje društvenim pravilom, poslovniku, organom ima zato izreden pedagoški pomen.«

IZSTOP

Če pa se pokoriti nečem, je edino pravilno ravnanje, da iz društva izstopim, ker nerganje društvu silno škoduje. Po izstopu iz društva ne smem čezenj udrihati in zabavljati — kar se pri nas navadno dogaja — ampak se moram zavedati, da mi je društvo v mnogočem koristilo in da mu zato moram biti hvaležen.

Napak ravnaajo člani, ki niso pokorni, ki s svojim nerganjem ovirajo napredek društva, prav tako ne ravna prav društvo, če ne izključuje takih članov, ki so po notranje od njega že davno odpadli. Izključitev je večkrat težka operacija za društvo, a nujno je potrebna, da se društvo ohrani pri življenju (str. 70). Ne gre za to, koliko je članov, ampak za to, kakšni so.

POTREBA DISCIPLINE V K. A.

Pokorščina in disciplina sta potrebna predvsem v organizacijah Katoliške akcije, saj pravi sam papež, da je »brez pokorščine sodelovanje pri cerkvenem apostolatu ne-

mogoče. To dolžnost nalaga logična in psihološka nujnost vsem tistim, ki so posvetili svoje moči temu vzvišenemu delu.«

SLOGA MED KATOLICANI

Poleg oblasti, pokorščine in discipline je društvu potrebna složnost, zahteva jo skupna usmeritev. Dosežena je tedaj, ko se vsi člani podredijo oblasti in sami streme za dosego cilja, ki ga ima družba. Složnost je potrebna katolicanom; sam Kristus je prosil Očeta, »da bodo

(kristjani) eno, kakor sva midva eno, da bodo popolnoma eno« (Jan 17, 22).

Sloga med verniki naj bo tolika, da bo iz nje neverni svet sklepal na božje Kristusovo poslanstvo.

Katoličani moramo biti složni v veri, v priznavanju vodstva, v ljubezni do Cerkve in v nastopu.

Tudi papež poziva k složnosti v okrožnici »Divini Redemptoris«: »Vse... zopet in zopet nujno opominjamo, naj bodo, kar le moči, složni« (Naša Pot XIII., str. 89).

Bežen pogled v bogato vsebino nove knjižice nam dokaže, da bo N. P. XIV. vsakomur koristila. Tolle — lege!

ŠPANSKO NARODNO GIBANJE

Orišimo zdaj značaj tako imenovanega »narodnega« gibanja.

Mislimo, da je to ime pravilno.

Prvič zaradi njegovega duha; saj je bil španski narod v ogromni večini ločen od vlade, ki ni znala zastopati njegovih globokih potreb in teženj; gibanje je bilo sprejeto kot upanje vsega naroda. V neosvojenih pokrajinah ljudstvo samo čaka, da bo strlo oklep komunističnih sil, ki ga stiskajo.

To gibanje je pa narodno tudi po svojem namenu, ker stremi za tem, da reši in za bodočnost ohrani bistvene vrednote naroda, organiziranega v državi, ki naj ume vredno nadaljevati svojo zgodovino.

S tem izražamo le stvarno resnico in splošno željo španskih državljanov, ne podajamo pa sredstev za njeno uresničenje.

*

V osrčju narodnega gibanja je dozorel čudovit pojav mučeništva — resničnega mučeništva, kakor je dejal papež — tisočev Špancev, duhovnikov, redovnikov in neduhovnikov.

Nacionalno gibanje je zagotovilo mir ozemlju, ki je v njegovi oblasti.

Primerjajmo pokrajine, kjer je zmagalo narodno gibanje, s tistimi, nad katerimi še gospodarijo komunisti. O teh pokrajinah lahko rečemo z besedo Modrega: »Ubi non est gubernator, dissipabitur populus — kjer ni voditelja, se bo narod razpršil« — brez duhovnikov, brez svetišč, brez službe božje, brez pravice, brez oblasti — so ti kraji plen strahotnega brezvladja, lakote in bede.

Nasprotno pa živé druge pokrajine kljub težavam in strašnim tegobam vojne v spokojnosti notranjega reda, v varstvu resnične oblasti, ki je začetek pravičnosti, miru in napredka in zagotovilo družabne blaginje.

Medtem ko živé v marksistični Španiji brez Boga, se opravlja v nedotaknjenih in znova osvojenih pokrajinah popolna služba božja, tam brstijo ter cveto nove oblike krščanskega življenja.

IZ PISMA ŠPANSKIH ŠKOFOV.

Naloge katoliškega tiska

Veliko pomoč za to obnovo krščanskih nravi mora dati katoliški tisk,

ki naj najprej z raznoterim zanimivim čtivom ljudi privabi, jim potem vedno bolj pojasnjuje socialni nauk Cerkev, odkriva natančno in obširno nakane nasprotnikov, podaja proti njim orožje, ki se je že drugod najbolj izkazalo;

predlaga, kako bi bilo mogoče preprečiti slepivo agitacijo komunistov, ki so z njo premamili že mnogo ljudi tudi dobre vere.

»DIVINI REDEMPTORIS«

Naša pot XV.

KATOLIŠKA NAČELA

Knjige »Naše Poti« vsebujejo dragocene smernice za pravo katoliško življenje. V tej zbirki sta dosedaj izšla dva zvezka »Knjige načel« in sicer: »Načela o načelih« in »Načela naravne življenjske modrosti«.

Sedaj pa je avtor teh dveh zvezkov, priznani naš filozof, član papeške filozofske akademije, univerzitetni profesor dr. Aleš Ušeničnik, napisal še tretji zvezek, ki je bil najbolj potreben in ki ga vsi katoličani z veseljem pozdravljamo: »Katoliška načela«.

Knjiga je po obsežnosti in po vsebini daleko nad prejšnjima dvema zvezkoma. Obsega skoraj 400 strani in bo zelo poceni; vezana v platno bo stala za naročnike dijakke okrog 27 dinarjev; za nenaročnike pa znatno več; zato se bo vsakemu dijaku splačalo, da bo postal naročnik, ker ga bo knjiga z naročnino vred stala le nekaj dinarjev več kot pa bo cena za nenaročnike.

Kljub obsežnosti pa je knjiga silno pregledna, kar je sploh odlika vseh del dr. Ušeničnika, in tudi ne preveč težka. Avtor sam povdarja v predgovoru, da naj čitatelja morabitna težka mesta ne plašijo; pri ponovnem čitanju mu bodo tudi ta mesta razumljiva. Če jih sedaj ne bo umel, jih bo umel pozneje, ker knjiga mu hoče biti vodnica tudi za poznejše življenje.

Vsa snov je razdeljena na 7 poglavij: Verujem, Bog, Kristus, Cerkev, Cerkev in nje oblast, Cerkev in kultura, Cerkev in družba. Vsako teh poglavij se deli na tri oddelke, vsak oddelek pa na več načel. Na koncu vsakega poglavja je vsebina povzeta v kratka gesla.

Ob straneh so v knjigi številni robniki, ki označujejo snov posameznih odstavkov. Robniki služijo zlasti za hiter pregled, kadar knjigo ponovno čitamo, ali kadar kaj iščemo v njej. Za jasen pregled knjige je s tem res lepo preskrbljeno.

Knjiga je v sedanji razrvani dobi zelo potrebna. Potreba jo je rodila, zato tudi prinaša katoličanom spoznavna načela o veri, o Bogu, o Kristusu, o Cerkvi, ki pa so obenem tudi načela življenja.

Številne so danes zmote. Ljudje se jih navzamejo; celo katoličani se okužijo z njimi. Iz knjige pa diha topel nauk, kako naj katoličani v praktičnem življenju ravnajo, da v zmoti ne bomo zašli: vera naj bo vodnica našega življenja, sveto moramo spoštovati Boga, ljubiti moramo Kristusa, poslušati moramo Cerkev.

Zato je knjiga po svoji vsebini res pravi katekizem, ki nam odkriva sredi zmot in prevar naše dobe vedro jasnost katoliških načel. Vsak katoličan bo z veseljem segel po knjigi; utegne pa tudi onim inteligentom, ki »Boga iščejo«, uravnati spoznanje na pravo pot, da Boga ne bodo samo iskali, ampak res tudi našli.

BREZBOŠTVO NAD ŠPANSKIMI UMETNINAMI

Pariški »Figaro« poroča, da je odprla v Parizu neka španka antikvariat. Njena trgovina je napolnjena s stvarmi, o katerih mora vsakdo takoj vedeti, da izvirajo iz španskih cerkva. Ko so jo vprašali, kako je prišla do teh stvari, je odgovorila: »To vse so mi poslali moji prijatelji in me prosili, naj jih prodam.«

Nekoč pa jo je obiskal rojak, ki je španske umetnine dobro poznal. Med drugimi stvarmi je opazil v antikvariatu tudi fragment neke slike iz kraljevskega gradu Escoriala. Vprašal je prodajalko, na kak način je to sliko dobila. Odgovorila je: »To pa je last nekega mojega prijatelja.« »Ta prijatelj se imenuje Filip II., kaj ne?« je rekel mož, ki ji je zastavil mučno vprašanje.

„Temps présents“ in „Reichspost“

V 11. naši številki smo po dunajskem dnevniku »Reichspost« poročali o novem francoskem katoliškem tedniku »Temps présents«. V tem poročilu sta zmotni dve trditvi, prva, da bi se bila zbrala okrog tega »Septovega« naslednika »samo takozvana leva smer«, druga pa, da bi bil ta list pisal »nad vse ljubeznivo poročilo o tajniku francoske komunistične stranke Thorezu«.

Kakor pa zdaj poroča »Reichspost« z dne 3. dec., je v odgovor na pismo svojega pariškega dopisnika prejela od uredništva »Temps présents« v najljubeznivejšem tonu sestavljeno pojasnilo. »Reichspost« izjavlja, da je francoskemu listu za to pisanje zelo hvaležna.

Uredništvo »Temps présents« v tem pismu na »Reichspost« ugotavlja, da mu je kakršnakoli politična usmeritev povsem tuja, torej tudi zlasti usmeritev na levo, in da je sploh njegovo izrečno geslo, da se drži nad strankami. V dokaz naj služi dejstvo, da ima med svojimi sodrujniki može, kakor so pisatelj Bernanos, potem profesor lyonske fakultete Delore, ki je aktiven član Nacionalne unije frontnih bojnikov, dalje Paul Flamand in G. Montfort — oba sta sodrujnika pariškega lista »Justice sociale«, ki stoji blizu »grofu pariškemu«, končno še znani desničarski časnikarji Falaise, Marcel in Peroux. Ta imena ovržejo vsak sum, da bi »Temps présents« simpatiziral z levo.

Glede članka v prvi »Tempsovi« številki, naslovljenega »Ponujena roka«, pa francosko uredništvo ugotavlja, da ne vsebuje nobenih prijaznosti na naslov komunizma, pač pa da ima izrečno ta namen, da roko, ki jo je francoskim katoličanom ponudil voditelj francoskih komunistov Thorez, odkloni.

Na to pismo francoskega katoliškega lista izraža uredništvo dunajškega katoliškega dnevnika svoje veselje, da more te ugotovitve sporočiti svojim čitateljem, in še enkrat najprisrčneje pozdravlja »Temps présents«.

Obenem z »Reichspost« hočemo tudi mi izpolniti svojo poročevalsko dolžnost in lojalno popravljamo svoji zmotni trditvi in s posebnim veseljem ugotavljamo, da »Temps présents« noče nadaljevati zmotne smeri, ki je bila na njegovem predniku »Septu« obsojena. Prepričani smo, da bo ta novi list s svojim odličnim sodrujstvom plemenito in plodonosno služil katoliški stvari.

To zadržanje nove revije je drugo nad vse razveseljivo dejstvo poleg plemenite uklonitve sestrskve revije »La Vie Intellectuelle«, o kateri poročamo v današnji številki na drugem mestu.

STALIN

Stalin, bivši pravoslavni semeniščnik, je zdaj rdeči diktator. Ima odvrtno fiziognomijo, kakor ugotavlja M. Suvarin, ki ga opisuje, »je potrpežljiv, natančen, brez iluzij, malobeseden, bogato obdarjen z zaničevanjem vsake osebnosti, brez načel in brez vesti. Ko ga je Lenin, na smrtni postelji ležec, pustil na cedilu, se je spustil v srdit boj s Trockim in Zinovjevom. Ko je ostal sam, je postal gospodar v Rusiji in je to z zvijačami in nasilnostjo ostal do danes.

Njegovo pravo ime je Jožef Džugašvili. Rodil se je 1. 1879 v Georgiji v tifliškem okraju.

BOGOSLOVEC

Že pri mladem študentu teologije so opazili, da je prikrit in zvijačen duh, ki si v raznih uporih in zarotah nikoli ni prstov opeknel, čeprav je zahrbtno on vse vodil.

Zaradi svojih revolucionarnih idej je bil iz semenišča izključen. Nad tovariši se je zaradi tega podlo maščeval. Ko je odšel, se je ulila na njegove součence ploha izključitve. Vsem se je to zdelo nerazumljivo. Tedaj zvedo, da je Stalin vse ogradil vodju. Ko so ga tovariši vprašali, jim je priznal in se opravičil: »Ker bodo izgubili pravico do posvečenja, bodo postali dobri revolucionarji.«

REVOLUCIONAR

Revolucionar je postal zaradi slavoheleja in georgijskega nacionalizma: »Marksist sem postal zavoljo svojega družabnega položaja. Oče je bil delavec v tovarni za čevlje in tudi mati je bila delavka. V svojem okolju, ki je bilo na družabni višini mojih staršev, sem vohal revolucijo. Upornik sem končno postal zavoljo silne nestrpljivosti in jezuitske discipline, ki je vladala v pravoslavnem semenišču, kjer sem prebil nekaj let.«

STALINOV ZNAČAJ

Lenin je dejal: »To je ošabnež, lisjak.«

Reči moramo, da se Lenin že dolgo pred smrtjo ni menil zanj. Znani so teksti, ki jih nihče ne more tajiti. Leta 1923 je Lenin tako ostro sodil o Stalinu: »Stalin je preveč živinski. Zato svetujem tovarišem, naj premislijo, kako ga odstaviti in ga nadomestiti s človekom, ki bo v vseh ozirih boljši kot tov. Stalin, t. j. ki bo bolj potrpežljiv, odkrit, uglašen, bolj uslužen do tovarišev, manj muhast itd.«

Trocki (Moje življenje, zv. VII.) govori o krvavem tiranu takole: »Pri svoji strašni slavohelepnosti in zavisti Stalin ni mogel občutiti svoje duševne in pravne manjvrednosti. Skušal se je približati meni, kar sem pa šele kasneje spoznal...

Odbijal me je njegov značaj: bil je ozkosrčnež in posebne vrste podeželski cinik...«

LENINOVA PISMA

Ob koncu življenja je Lenin pisal Trockemu: »Tov. Stalin je postal glavni tajnik in tako združil v svojih rokah velikansko oblast. Ne vem, če jo bo mogel vedno uporabljati dovolj previdno.«

In nekaj dni pred smrtjo Lenino je njegova žena dejala Kamenovu: »Vladimir je pravkar narekoval stenografsko pismo za Stalina, da je pretrgal vse vezi z njim.«

Velika škoda, da nimamo več teh pisem, ki ga obtožujejo. Zakaj ne, boste kmalu zvedeli.

Po Leninovi smrti se je Stalin dvignil kljub odporu enega dela komunistične stranke. Imel je namreč v rokah glavno tajništvo stranke, ki mu je dajalo tako oblast, da je mogel prehiteti vse tekmece in se povzpeli na prvo mesto v Sovjetski Rusiji. Tedaj je Leninova vdova Krupskaja izdala memojeva pisma. Stalin s tem ni bil zadovoljen. Zahteval je od nje, naj z izdajanjem neha. Krupskaja pa je v odgovor izdala pismo, ki vsebuje tudi tale odstavke: »Moram odsvetovati, da bi tov. Stalina imenovali za mojega naslednika, ker je neizprosen, je nevljuden, prenegel, nelogičen in hlepi le po oblasti in moči.«

Stalin je z zobmi škrtal, ko je to pismo prejel. Sporočil je Krupski, naj mu izroči vsa Leninova pisma. Tri ure ji da odloga. »Če moja prošnja ne bo uslišana — ji je sarkastično pisal — pet minut po poteku odloga ne bo več Lenine vdove.«

GEORGIJSKI RAZBOJNIK

Kakor je bil Stalin v carski dobi nad vse previden agitator, je bil na drugi strani zločinski razbojnik, ki je delal politiko z bombnimi atentati. Nikoli jih pa ni izvrševal sam, marveč je nevarnost prepuščal drugim.

Že tedaj mu njegovi sobojevniki niso zaupali in ko je spletkaril celo proti strankinemu vodju, ga je leta 1901 stranka spoznala za krivega notranjih zarot. Nekoliko kasneje ga najdemo v Batumu, kjer je nahujskal neoborožene delavce, da so napadli ječe. Upor je bil seveda v krvi zadušen. Po dogodkih v Tiflisu (1907 so ga znova izključili iz stranke. Stalin je namreč ukazal vreči osem bomb na dva poštna voza, ki sta vozila 340.000 rubljev (okoli 9 milij. din) za državno banko. Prijeli so dve ženski in Stalinovega pomočnika. Tako je bilo pri uboju generala Grijaznova, tako pri napadu na poštni voz v Čituriju. Povsod je Stalin tisti, ki vse vodi in ukazuje tako, da so v nevarnosti drugi, ker je preveč pame-

ten, da bi hodil sam po kostanj v žerjavico.

STALINOVE ZENE

Stalin se je najprej poročil s preprosto delavko, s katero je imel dva otroka. Žena je bila zvesta in mu je dvakrat rešila življenje, ko so ga zasledovali. Ko pa je postal glavni tajnik stranke, je plačal 5 rubljev na uradu za razporeke in ji dal vedeti, da ni več njegova žena. Čez en teden se je v drugo oženil z mlado Georgijko Nadjo Aleinevo.

Nadja Aleineva je mrtva že tri leta. Umrla je v skrivnostnih okoliščinah in še bolj v skrivnostnih je bila pokopana. Na njeno mesto je prišlo mlado dekle, ki je bilo baje Stalina tajnica.

RAZKOŠNE SOBANE

Stalinovo bivališče v Kremlju ne obstoja samo iz ene skromno opremljene sobe — kakor se rado pripoveduje v Rusiji — marveč iz enajst silno razkošno opremljenih sob, kar more izpričati vsak diplomat, ki je Stalina obiskal.

VEČEN STRAH PRED ATENTATI

Večinoma se drži v pisarni, ki jo pa zaradi varnosti vedno menjava. Zdi se, da strahopeten ni, a dozda ni še imel prilike, da bi svoj pogum pokazal. Posebno se boji, da ga ne bi zastrupili; zato se nikoli ne dotakne jedi, ki mu jih prinesejo ali podarijo njegovi prijatelji. Hrana se pripravlja zanj v skupni kremeljski kuhinji in jedi so vzete od tiste hrane, ki je pripravljena za služabništvo.

Ni težje stvari kot priti do Stalina, če nisi povabljen. Lenin je imel za telesno stražo dva bataljona Kitajcev, ki jih je bogato plačeval. Stalin jih je odslavljal in jih nadomestil s kozaki, ki pa so kmalu izgubili njegovo zaupanje. Za njimi so prišli drugi iz Sibirijske. A tudi ti mu niso ugajali. Sedaj ga varuje tri tisoč Georgijcev. Ti ljudje so bogato plačani in imajo sijajno hrano.

DUŠNO PASTIRSTVO V FRANCOŠKI ARMADI

Za letošnje francoske rekrute so v Parizu priredili duhovne vaje. Te duhovne vaje je zaključil sam pariški kardinal Verdier s slovesno pontifikalno sv. mašo v baziliki Notre Dame.

BORBA ZA KATOLIŠKI TISK

V vseh 178 župnijah liverpoolske škofije so organizirali šesttedenski boj za katoliški tisk, ki je bil zelo dobro organiziran. V ta boj so stopile vse katoliške organizacije. V zvezi z njim se je vršila tudi v Liverpoolu razstava katoliškega tiska, ki so jo spremljale filmske predstave.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).